

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2014

EL TRIANGLE DELS TRES MISTERIS

Inici: Fragment de *El Petit Príncep* d'Antoine de Saint-Exupéry
(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 6è Escola Alfons XIII, Molins de Rei
(Tutor: Miquel Ramos)

Desenllaç: Alumnes 5èA Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Montse Castells)

Una vegada vaig conèixer un geògraf que em va explicar::

- ***Les geografies són els llibres més preciosos de tots els llibres . No passen mai de moda. És molt estrany que una muntanya canviï de lloc. És molt estrany que un oceà es quedi sense aigua.***

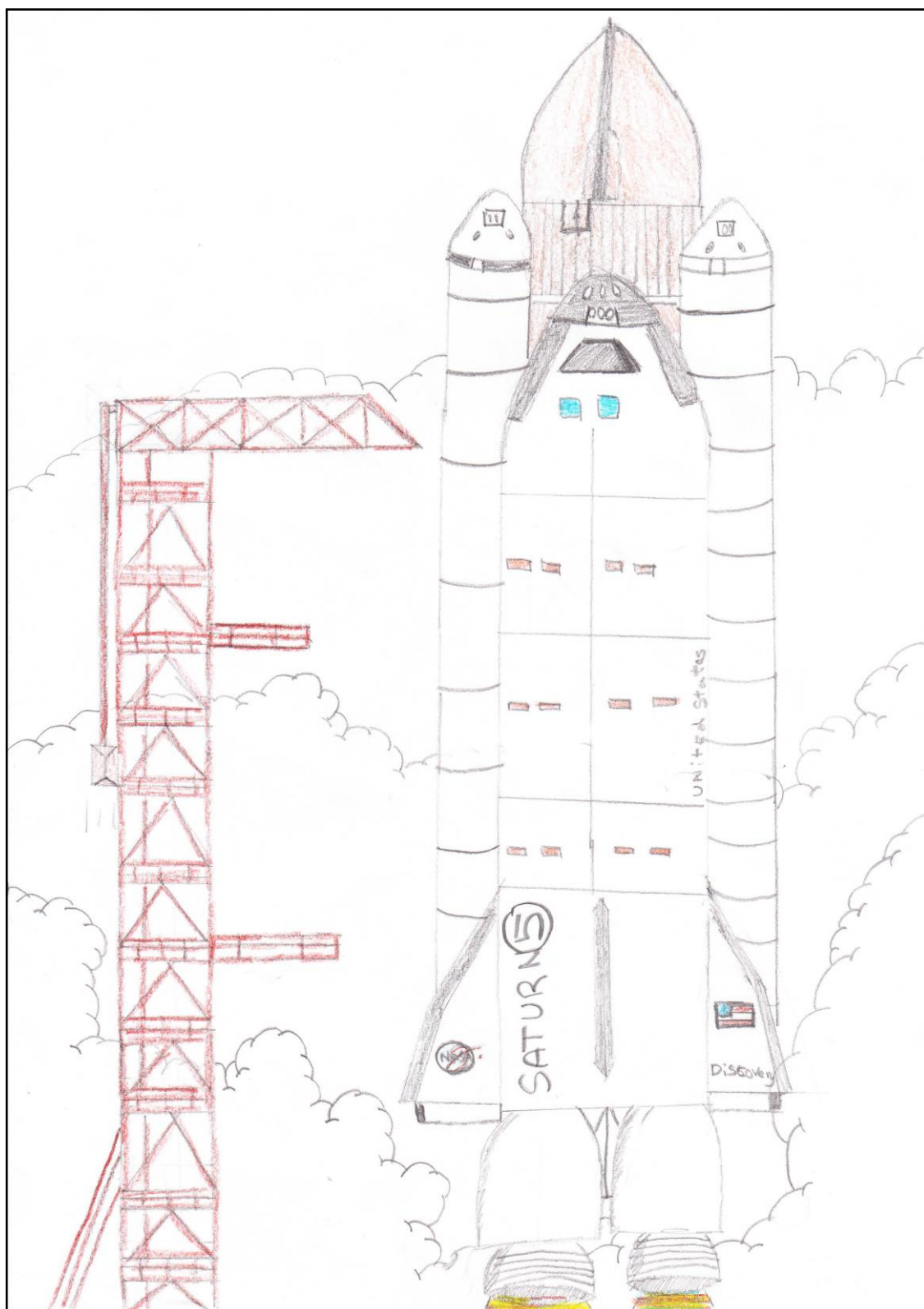
D'això feia molt de temps, jo tenia vuit anys i el geògraf era el meu professor a l'escola primària de Weston, un poblet de Carolina del Sud als Estats Units d'Amèrica. Weston tenia uns dos mil habitants i era el poble més avorrit dels EEUU. Era tan avorrit com una cursa de cargols, tan avorrit que no hi havia gent al carrer, tan avorrit com una classe de matemàtiques, tan avorrit com jugar a la petanca. Que avorrit!
Mare meva!!!

Però, l'autèntica història començà l'estiu de 1969. Jo tenia 16 anys i era una noia normal i corrent. Bé, en realitat era la noia més popular de Weston (el poble més avorrit dels EEUU). Jo era l'Alba. Era l'Alba, animadora de l'equip de futbol americà; era l'Alba, cinturó groc de karate; era l'Alba, ballarina de ballet; era l'Alba, la noia més avorrida de l'univers, de totes les galàxies i també de tot el cosmos. Buff!!
Que avorrida!!

La única cosa que em podia canviar l'avorriment era el llançament de l'Apol·lo XI, la nau espacial que havia de portar el primer home a la Lluna. La nau estava tripulada per tres astronautes: Aldrin, Amstrong i Collins. Aquest llançament el van retransmetre per la televisió el 16 de juliol de 1969. L'enlairament es va fer des de "Cap Cañaveral", que és la base de la NASA a Florida.

Aquell dia, tothom estava mirant la televisió perquè deien que en aquesta missió l'home trepitjaria la superfície de la Lluna.

Però a mi no m'interessava gens i em vaig encaminar cap a la muntanya amb el meu gos "Whisky". Quan vaig travessar el bosc i vaig arribar al meu lloc preferit, vaig veure que la muntanya havia desaparegut. Em vaig quedar bocabadada perquè enlloc de trobar-me la meua muntanya preferida em vaig trobar amb "el no res". Era un fet impossible d'entendre. No tenia paraules. Vaig tenir ganes de cridar, pensava que em tornaria boja. La muntanya havia desaparegut i en el seu lloc hi havia remolins de terra.

Hi havia sis remolins gegants de terra que anaven d'un costat a l'altre. Semblava que havia arribat la fi del món. Els remolins xuclaven la muntanya com una aspiradora. Em vaig acostar a un remolí que semblava que no tenia energia per girar i vaig veure un fragment de quars que estava en suspensió a l'aire. Tenia la mida d'un pam i lluïa molt. L'objecte lluent tenia forma de mitja lluna i estava situat en "el no res". El meu gos "Whisky" s'amagà al meu darrera i va udolar espantat, atemorit, perquè la muntanya havia desaparegut. Vaig agafar una branca de roure llarga i flexible acabada en una bé baixa i vaig tocar l'objecte per veure què passava. Aleshores, l'objecte va començar a girar ràpidament. Els remolins van deixar de girar i l'objecte va caure bruscament.

Em vaig apropar lentament fins agafar la mitja lluna de quars. La mitja lluna era dura, suau com una pedra de riu i freda com la neu. Tenia un gravat amb dibuixos petits que brillaven com a rajos de sol. Era una llum molt freda. Era tant estranya que no escalfava.

Però, em vaig adonar que quan el sol tocava el quars els dibuixos es projectaven al terra. Els dibuixos del quars eren realment desconeguts per mi. Eren totalment estranys. Absolutament sorprenents! No els havia vist mai. Semblaven pintures rupestres però no ho eren. No sabia si era un gravat antic o un gravat modern.

Vaig tornar al poble corrents com una gasela seguida del meu gos “Whisky” que ja no tenia por.

Així que vaig arribar a casa meva li vaig explicar a la meva mare:

- **Mare! Mare! No et creuràs el que ha passat!**
- **Filla tens el berenar a taula.** -em va contestar la mare.
- **La muntanya ha desaparegut! Uns remolins gegantins han aspirat la muntanya!** -li vaig explicar cridant.
- **Filla, no diguis ximpleries. Deixa'm veure la televisió. La nau Saturn V està a punt d'enlairar-se amb l'Apol·lo XI.** -em va respondre la mare mirant la televisió bocabadada.

Mentre que la meva mare estava embadocada mirant la televisió, jo vaig anar a telefonar des de la cuina a en Jack.

Jack era el meu xicot. Bé, exactament, no era el meu xicot perquè vivíem a molts quilòmetres de distància. Jo vivia a Weston i ell al Quebec, una regió de Canadà. El vaig conèixer en un avió volant cap a Ottawa. Vam intercanviar els telèfons i les adreces. I érem amics.

Vaig telefonar en Jack i li vaig explicar:

- **Jack! No t'ho creuràs! La muntanya del meu poble ha desaparegut!** -li vaig dir.
- **M'ho crec! La Badia de Hudson s'ha esfumat xuclada per sis remolins gegantins. Ningú em fa cas perquè estan mirant l'enlairament del coet.** -va dir en Jack.
- **A mi tampoc em fan cas. És molt estrany. Jo he trobat un tros de quars en forma de mitja lluna amb uns dibuixos gravats que brillen quan els toca el sol. Semblen pintures rupestres.** -vaig dir.
- **Sí! Jo he trobat un corall cobert de vidre amb gravats antics però no entenc el que signifiquen.** -em va contestar en Jack.
- **No entenc el que ha passat. Jo no comprenc el que poden significar els gravats.** -vaig dir.

Cap dels dos sabíem el que passava en aquell moment. Tot era molt estrany. Estaven succeint coses inexplicables. Vam acordar que en Jack i jo intentaríem esbrinar el significat dels dibuixos i gravats. Vam penjar el telèfon decidits a descobrir l'explicació d'aquell misteri tant enigmàtic. Però, no vaig poder pensar gaire perquè va sonar el telèfon. Ràpidament, vaig despenjar:

- ***Digui.*** -vaig dir.
- ***Hola, sóc la Carlota. Ets tu, Alba?*** -va dir la Carlota.

La Carlota era una bona amiga que vaig fer a les vacances d'estiu. Vivia en un poblet en el desert de Mohave.

- ***Alba! Ha desaparegut el desert de Mohave! Sis remolins gegants han xuclat tota la sorra del desert.*** -exclamà la Carlota.

- ***Al meu poble, Weston, ha desaparegut una muntanya, i he trobat un tros de quars en forma de mitja lluna. –li vaig explicar jo.***
- ***Doncs jo he trobat un tros de ceràmica, quan els sis remolins se n'han anat. –em va dir la Carlota.***
- ***A un amic meu que es diu Jack li ha desaparegut l'oceà i ha trobat un corall cobert de vidre amb gravats antics.***
- ***Quina casualitat ! Ara que ho dius, mirant al darrera del tros de ceràmica que jo he trobat, també hi veig alguna cosa. Hi veig com un gravat molt borrós... –exclamà la Carlota.***
- ***Ostres, que fort! Caram quina casualitat! Per veure-ho una mica millor podries fer servir una lupa? –li vaig preguntar.***
- ***D'acord, ara ho miraré. Et truco dintre d'una estona, Alba.***
- ***D'acord. Ja em diràs si l'entens o no. Jo tinc una idea! Al meu institut vaig tenir un professor de geografia, que potser ens podria ajudar.***
- ***Has tingut una bona idea! Adéu! Ja t'explicaré si trobo més informació. –s'acomiadà la Carlota.***
- ***Adéu! Seguirem en contacte!***

Vaig agafar la bici, me'n vaig anar cap a la biblioteca, on totes les tardes, cap al vespre, hi ha el meu antic professor de geografia. El Frank. Que sempre està allà fent recerca d'aspectes desconeguts de geografia. Segur que amb ell, podríem descobrir més coses sobre aquest misteri.

Però quan vaig arribar a la biblioteca no hi havia ningú, perquè segur que estava mirant l'enlairament del coet.

Al cap d'una estona la Carlota em va trucar i em va dir:

- ***Estic a punt d'enlairar-me amb l'avió, cap a Weston. No trigaré gaire. En tres hores i mitja estaré aquí.***
- ***D'acord, quan arribis a l'aeroport truca'm i et passaré a recollir.***
- ***Adéu , Alba, he d'apagar el mòbil, que estic a l'avió.***
- ***D'acord. Fins després!***

Quan vaig penjar el telèfon, ràpidament vaig trucar al Jack. Li vaig explicar que la meva amiga Carlota estava venint a Weston, per veure si trobàvem un llibre, que ens ajudés a esbrinar aquest misteri.

Quan es va fer fosc, tots tres ens vam reunir a casa meva, i vam decidir que l'endemà al matí aniríem a casa del professor, perquè ja s'hauria acabat tot l'enrenou del coet.

Al dia següent, vam posar les tres troballes dins la meva motxilla i ens vam posar en marxa, cap a casa d'en Frank.

Quan vam arribar, li vam explicar tot el què havia passat. Ell es va quedar bocabadat, molt sorprès, i ens va dir:

- ***Sabeu que això era una maledicció de fa molts i molts anys?***
- ***A siii??*** -vam contestar estorats completament.
- ***Sí. Té a veure amb el Grafit: El grafit és de color negre. Quan el toques, sembla untat amb oli. Serveix per fer les mines de llapis. Però a vegades agafa uns poders especials, que creen remolins gegants que xuclen tot el que tenen a prop.***

Vam buscar un llibre, que explicava que si ajuntàvem les tres peces, faríem un objecte que seria capaç de desactivar els poders del grafit. El llibre explicava el següent:

“Per trencar la maledicció del grafit, heu d’anar al centre del triangle dels tres misteris. Un cop allà, s’han d’ajuntar les tres peces, col·locar-les damunt d’un altar que hi ha a dalt de tot d’un volcà que s’anomena Whenave. Allà s’hi troba la resposta .”

Quan el professor va llegir aquest tros del llibre, a continuació va treure tres llibres més de la prestatgeria on tenia classificats tots els mapes. Va agafar els mapes on hi havia situats els tres llocs del mister i va buscar on era el centre.

- ***Hem d’anar a l’estat de Dakota del Sud. Al volcà Whenave.*** -va llegir el professor.
- ***Doncs a què estem esperant?*** -vaig dir.

Llavors , ràpidament, vam anar a casa meva a preparar les motxilles i ens vam posar en marxa.

Vam agafar l’autobús per anar a l’aeroport. Quan vam arribar, vam comprar els bitllets d’avió cap a Dakota del Sud, on hi havia el volcà Whenave .

Quan vam arribar a l'aeroport de Dakota del Sud, vam veure un cartell que posava:

“Ja pots anar a veure la reserva índia dels Sioux, amb la seva cultura, dances, teepees....el volcà Whenave i molt més”.

- **Segurament les pedres que hem trobat deuen tenir alguna cosa a veure amb els Sioux.** -va dir el professor.
- **Tens rao! Potser sí. I si ens poguéssin ajudar?** -va dir el Jack.

Un cop vam arribar a la reserva dels Sioux, vam anar a preguntar on era el Savi més savi del seu grup. I vam aconseguir entendre'ns amb ell en anglès. Ens van presentar a Ploma d'Àliga, que vivia en una de les tendes típiques; els “teepees” de pell, decorades amb pintures de cacera i motius geomètrics. Ell era el president del consell de la tribu.

Li vam preguntar:

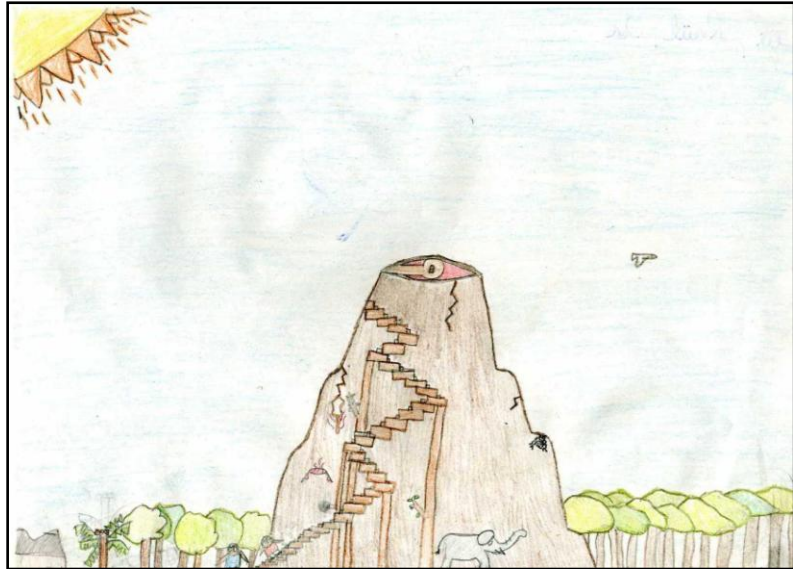
- **Ens podria ajudar? Vosté sap on podem trobar el volcà Whenave?**
- **Si que us puc ajudar. Però perquè voleu anar allà?** -va preguntar el savi Ploma d'Àliga.

Llavors, li vam explicar tot el que ens havia passat. I en acabar d'explicar-li tot, va fer una gran rialla entre burleta i malèfica, però amb ulls de bondat. Mentre reia se li movia la blanca barba, tant blanca com la neu i portava dues trenes grisoses, amb penjolls de petites plomes de color marró i vermell de gall dindi. Li vam ensenyar les pedres i ens va acompanyar fins al volcà Whenave

Després d'estar caminant uns 30 minuts per aquelles terres, una mica desèrtiques, es començava a divisar el cim del volcà.

Quan vam arribar al cim, Ploma d'Àliga, ens va dir:

- **Heu de posar el quars, la ceràmica i el corall, junts a sobre d'aquest altar que hi ha al centre del seu cràter. És un altar de grafit.**
- **Oooooohhhh!** -vam exclamar impressionats, obrint uns ulls com unes taronges. I així ho vam fer.

I va continuar Ploma d'Àliga:

- **Fixeu-vos que el Sol, al traspasar aquests tres objectes, projecta un missatge al terra. Està escrit en el nostre idioma, el sioux.**

I Ploma d'Àliga els ho va llegir, i els va explicar que deia:

“Heu aconseguit fer la maledicció de les vostres terres. Vam crear aquest altar màgic per què quan poseu les pedres a sobre l'altar, vagin rellicant fins caure a la lava i acabin fonent-se. I quan passi això, es crearan molts més remolins, que seguiran xuclant muntanyes, rius, badies, edificis, deserts, mars, oceans.....que vosaltres heu embrutat i contaminat.”

- **No podem fer alguna cosa, perquè això no passi?** -vam preguntar intrigats, aterrats, sorpresos i molt espantats. Amb els pels de punta, la pell de gallina i el professor que estava que s'enfilava per les parets.
- **No! No veieu que les pedres ja han caigut? Ja, ja ja.** va dir Ploma d'Àliga.

I de sobte, Ploma D'Àliga, va desaparèixer.

Aleshores es va crear una erupció. Però, que vam trobar una liana i la vam lligar a una pedra que hi havia. I vam trepar i escalar fins que vam aconseguir arribar a dalt de tot. Del volcà, va sortir un remolí, que es va multiplicar en dos i aquests dos en quatre i així moltes vegades. Es van fer cents d'aquests remolins que anaven marxant mica en mica tot xuclant el que hi havia allà construït per les persones. Trepavem cap al cim del cràter i notavem una calor sofocant als peus. Quan estavem tots a dalt, ens vam dirigir altra vegada cap a la reserva on havíem consultat.

Allà vam tornar a trobar Ploma D'Àliga, el savi més savi de tots els savis del mon. I ens va dir:

- ***Tot això que està passant, és un encanteri per recuperar les nostres terres que fa molts anys ens vau conquerir i vau destrossar amb la vostra ambició que va produir brutícia i contaminació . Nosaltres volem reconstruir les nostres terres tal i com estaven abans que arribéssiu vosaltres. Amb els seus animals, els seus arbres i vegetació autoctona, els rius nets i cristalins , l'aire fresc i net...I recuperar el nostre territori on podíem viure la nostra vida de manera independent.***

I així va ser com va passar.

Els remolins van xuclar tot allò que estava brut i contaminat i va començar a recuperar-se altre cop una nova terra on els Sioux van poder retornar a la seva manera de viure.

Nosaltres vam tornar cap a casa i ens va costar molt trobar-la perquè amb tots aquests canvis.....cada casa estava dintre d'un arbre.

**I cata-cric cata-crac
el conte s'ha acabat
i cata-crac cata-cric
els Sioux ja t'ho han dit.**

**I conte contat,
si no és mentida,
serà veritat.**